

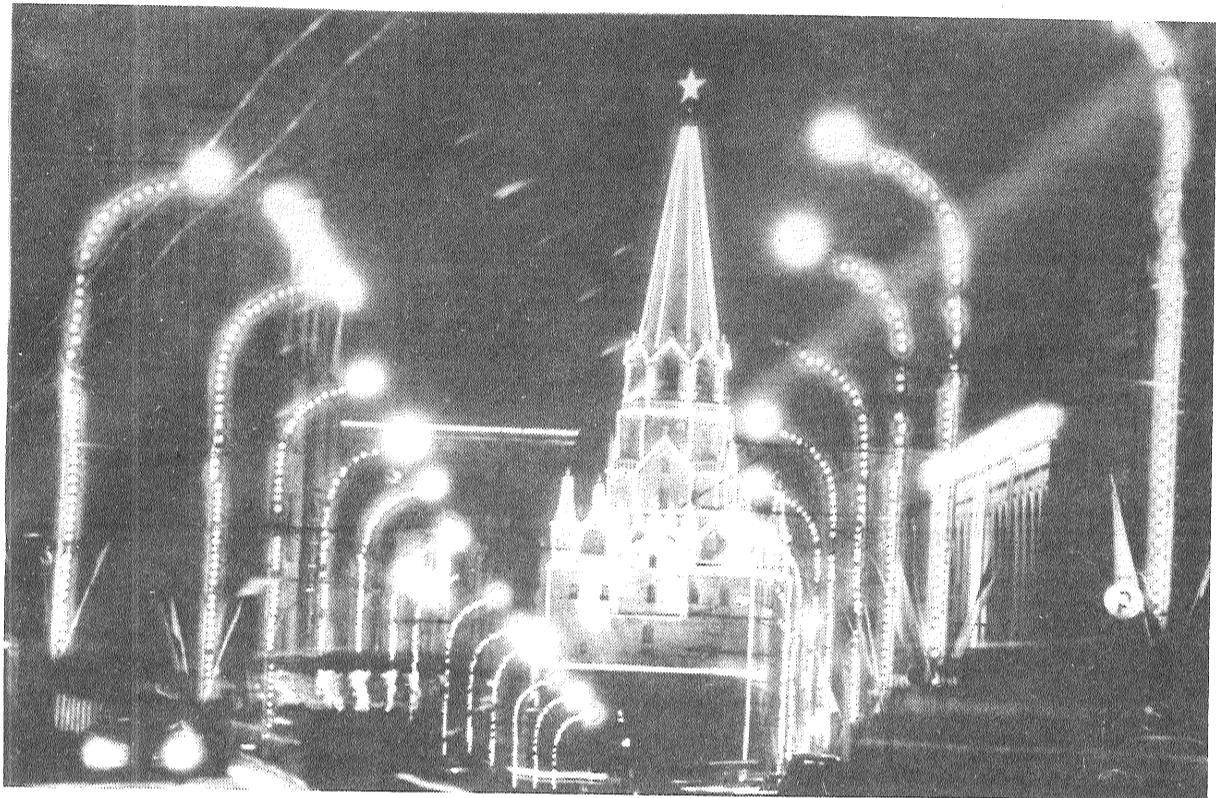
LENINA KAROĢS

VISU ZEMJU PROLETĀRIESI,
SAVIENOJĒTIES!

PIEKTDIEN,
1986. GADA
7. NOVEMBRĪ
Nr. 134 (5518)

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS
UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Iznāk kops
1950. gada aprīlī.
Maksā 3 kap.

Aglonas padomju saimniecības pīļu fermas kolektīvam

Biedri!

Sirsniņi apsveicam jūsu kolektīvu sakarā ar lielo darba uzvaru — divpadsmitās piegādes pirmā gada valsts plāna gaļas pārdošanā pirmstermiņa izpildī! Vēlam jums, biedri, jaunus panākumus darbā, stipru veselību un laimi personīgajā dzīvē!

Latvijas KP rajona komiteja
Rajona Tautas deputātu padomes izpildkomiteja
Agrorūpnieciskā kompleksa darbinieku arodbiedrības rajona komiteja

Maskava aug un puplašinās, tā allaž ir skaista un dārga iekļūšanai padomju cilvēkam. Taču jo sevišķi krāšņā mūsu Dzimtenes galvaspilsēta kļūst tad, kad leģionāru svētku rotā, kad letas, laukumā un bulvāri laistās spožās ugunis.

ATTELĀ: Maskava svētku iluminācijas ugunis.

TASS fotohronika

Preiļu trikotāžas fabrikas šuvēju Benitu Vaivodi bieži var redzēt labvēlīgu un smaidošu. Tas nekas, ka šoreiz viņa ir domīga. Varbūt nogurums liek sevi manīt, jo nav taču viegli izstrādes normas ik dienas izpildīt par 130 vai 140 procentiem.

Jau piecus gadus Benita strādā Preiļu trikotāžas fabrikā par šuvēju. Sajā laikā apguvusi visas operācijas. Ari tagad viņa strādā ar importa iekārtu un izpilda vispareizākos uzdevumus. Lai arī gados jauna, daudzi Benitu uzskata jau par savu darbuzdevēju, jo viņa labprāt dalās savā bagātāj pieredzē.

J. SILICKA foto

Svinīgā sanāksme

Preiļu kultūras namā 4. novembra vakarā pulcējās partijas, padomju un saimnieciskie vadītāji, sabiedrisko organizāciju un darba kolektīvu pārstāvji.

Svinīgo sanāksmi, kas bija veltīta Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 69. gadadienai, atklāja Preiļu pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētājs M. Agurjanovs.

Referātu nolasīja rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks M. Mihailovs.

Latvijas KP rajona komitejas pirmais sekretārs V. Solovjovs pasniedza apbalvojumus sociālistiskās sacensības uzvarētājiem. Ceļojošie Sarkanie karogi tika pasniegti Preiļu pilsētas Tautas deputātu padomei un rajona sadzīves pakalpojumu kombināta kolektīvam, bet ceļojošais vimpeļis — siera rūpniecības kolektīvam.

Pēc tam bija svētku koncerts, kurā uzstājās kultūras nama un darba kolektīvu pašdarbnieki.

VISAS PADOMJU TAUTAS SVĒTKI

V. SOLOVJOVS,

Latvijas KP rajona komitejas pirmais sekretārs

Sodien — Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 69. gadadiena. Vispasaules vēsturiski nozīmīga notikuma gadadiena, notikuma, kurš atklāja jaunu ēru cilvēces dzīvē un attīstībā. Pirms sešdesmit deviņiem gadiem Krievijas proletariāts savienībā ar nabadzīgo zemniecību Ļeņina partijas vadībā deva graujošu triecienu gadsimtiem ilgajai verdzībai, ekspluatācijai un nevienlīdzībai, uzsāka uzvaras gājieni uz nākotni.

Oktobra revolūcija — tā ir revolūcija radītāja, revolūcija tautas labā. Tā virzīja miljonu ļaužu enerģiju uz jaunas sabiedrības materiāli tehniskās bāzes radīšanu, atklāja darba cilvēka atbrīvotās iniciatīvas, kolektīvisma un biedriskuma, sabiedrības morāli politiskās vienotības milzīgās iespējas.

Viens no Lielā Oktobra svarīgākajiem iekarojumiem ir iespējas nosargāt dzīvību uz Zemes. Cīņa pret karu, cīņa par mieru visā pasaulē sākās ar jaunās padomju varas pirmo dekrētu — ar Dekrētu par mieru, kuru parakstīja V. I. Ļeņins.

Ejot pa Ļeņinsko kursu, Komunistiskā partija pārliecināti ved mūsu tautu cīņā par uzvaru pār visdrūmākajiem imperiālistiskajiem spēkiem. Visā mūsu valsts vēsturē, gadu desmiti, kas pagājuši kopš Lielā Oktobra, spilgti un pārliecinoši apliecina to. Padomju Savienība ir drošs miera balsts visā pasaulē.

Lūk, kāpēc gudrā un miermīlīgā mūsu zemes politika, kas vērsta pret kodolkaru, kurš var iznīcināt Zemes civilizāciju, rod arvien lielāku atbalstu visas planētas labas gribas cilvēku un rietumvalstu reāli domājošo politiku vidū. Viņi nosoda ASV prezidenta R. Reigana un amerikāņu puses pozīciju pārrunas Reikjavīkā, pieprasa atteikties no kodolieroču izvietojuma kosmosā, no avantūristiskajiem «zvaigzņu karu» plāniem.

Padomju Savienība, kā zināms, Reikjavīkā nāca klajā ar virkni

reālu iniciatīvu ārpolitikā, bet tās nepieņēma amerikāņu puse, arī prezidents R. Reigans, kurš nevēlējās objektīvi novērtēt tā saucamo stratēģiskās aizsardzības iniciatīvu (SAI), kura īstenošana nes draudus mieram visā pasaulē.

Padomju pozīcija sarunās Islandē ir tālredzīga. To atklāti un tieši izteica biedrs M. Gorbačovs preses konferencē Reikjavīkā, to atbalstīja PSKP CK Politbirojs un tā guva plašu atbalstu visā pasaulē.

Atmaskojot padomju televīzijā rietumu propagandas mērķus un uzdevumus Islandes sarunu gaitas sagrozišanā, biedrs M. Gorbačovs paziņoja, ka šie sagrozījumi izdarīti ASV kara rūpniecības kompleksa interešu labā. Tomēr Padomju Savienība, būdama uzticama savai Ļeņinskajai miera politikai, neatlaidīgi meklēs jaunus ceļus miera nostiprināšanai visā pasaulē.

Visas mūsu tautas svētku dienā gribu uzsvērt, ka tos atzīmē ne tikai padomju ļaudis, bet arī visa progresīvā cilvēce, jo Oktobra idejās tā redz neizsīkstošu cīņas avotu savu visgaišāko sapņu īstenojumam.

Mūsu rajona darbaļaudis svētkus sagaidīja ar jauniem politiskās dzīves un darba sasniegumiem, kurus īsteno veicinājuši vēsturiskie PSKP XXVII kongresa lēmumi. Un tas ir likumsakarīgi. Novatoriskajai, patiesi revolucionārajai pašpārvaldei un pārveidošanās stratēģijai ir kompleksu, visu aptverošu raksturs. Šī stratēģija paredz radikālas izmaiņas sabiedrības attīstībā, dinamisku ekonomikas izaugsmi, aktīvu sociālo politiku, sabiedrisko attiecību pilnveidošanu, idejiskās audzināšanas darba formu un metožu pilnveidošanu, sociālistiskās demokrātijas padziļināšanu. Tiek pārskatīts viss, kas sevi

nav attaisnojis, kas kavē mūsu virzību uz priekšu. Tiek veiktas izmaiņas partijas darba stilā un metodēs, ir izdarīts pagrieziens cilvēka faktora aktivizēšanā, papildus rezervju meklējumus un to izmantošanā. Ir radītas plašas iespējas tiešai un principiālai kritikai, sociālistiskās uzņēmības un radošās iniciatīvas attīstībai.

Pirmo pēc partijas kongresa sasniegto rezultātu izvērstis un objektīvs vērtējums dots Komunistiskās partijas Centrālās Komitejas 1986. gada jūnija plēnumā. Plēnums konkretizēja padomju tautas uzdevumus, kuri izriet no nepieciešamības padziļināti pārkārtot ekonomiskās un sabiedriskās dzīves visas sfēras. Savā referātā plēnumā PSKP CK ģenerālsēkretārs M. Gorbačovs atzīmēja, ka padomju ļaudis atsauca uz novatoriskiem jauninājumiem, atbalsta tos, enerģiski iestājas par to, lai pārkārtošanās būtu visaptveroša un lietiska. Tas viss liecina par to, ka kongresa idejas stingri iesakņojas sabiedrības apziņā.

Paātrinājuma un pārkārtošanās procesā attīstās un nostiprinās pozitīvās tendences arī mūsu rajonā. Paplašinās un pilnveidojas sociālistiskā sacensība par divpadsmitās piegādes pirmā gada plānu un uzdevumu sekmīgu izpildīšanu un pārsniegšanu. Toni šeit uzdod komunisti, kuri strādā visatbildīgākajos ražošanas iecirkņos un rāda paraugu citiem.

Ir ļoti svarīgi, ka partijas biedru paraugam seko pārējie ļaudis, ka partijas pirmorganizācijas aktīvi atbalsta lietiskās priekšlikumus un izpēti pirmrindnieku pieredzi. Ne mazāk svarīgi ir neapstāties pie sasniegtā, turpināt jaunu formu un metožu meklējumus gan darbā ar komunistiem, gan ar bezparteiskajiem.

Visas padomju tautas svētkos man ir patīkami paziņot, ka sacensībā par godu Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 69. gadadienai par uzvarētājiem atzīti Līvānu būvmateriālu un konstrukciju kombināta, eksperimentālā māju būves kombināta, sadzīves pakalpojumu kombināta un agrofīrmas «Krasnij Oktjabrj» Preiļu siera rūpniecības kolektīvi.

Rajonā izpildīts šī gada desmit mēnešu plāns rūpnieciskās produkcijas ražošanā un realizācijā. Eksploatācijā nodota plānotā dzīvojamā platība, pārsniegts sadzīves pakalpojumu realizācijas uzdevums.

Sekmīgi strādājuši arī rajona agrorūpnieciskā kompleksa darbaļaudis. Viņi ir pārsnieguši desmit mēnešu uzdevumus gaļas un piena pārdošanā valstij. No visas sirds gribas pateikties kolhozu «Nākotne», «Rīts», «Sarkanā ausma» un sovhoza «Rudzāti» lopkopības fermu kolektīviem par augstajiem darba rezultātiem.

Lielu ieguldījumu lopkopības produkcijas ražošanas palielināšanā un pārdošanā valstij devuši mehanizētās slaukšanas meistari E. Soroko no Raiņa kolhoza un V. Sidorova no agrofīrmas «Krasnij Oktjabrj». Oškalna kolhoza lopkopis J. Dreimanis un citi.

Rajona darbaļaudim vēl jāveic lieli uzdevumi zinātniski tehniskā progresa sasniegumu ieviešanā, ražošanas pārvaldes pilnveidošanā, darba ražīguma un produkcijas kvalitātes celšanā. Tos var sekmīgi izpildīt, un tas ir jā dara. Nepieciešams pilnīgāk izmantot plašās pārkārtošanās iespējas un iekšējās rezerves.

Vispirms — milzīgās cilvēka faktora aktivizēšanas rezerves.

Latvijas KP rajona komitejas biroja un rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas vārdā apsveicu rajona iedzīvotājus padomju tautas svētkos — Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 69. gadadienā! Vēlu jums visiem jaunus sasniegumus darbā mūsu Dzimtenes labā!

Stāstām par komunistiem

UZTICĪGS DZIMTAJAI ZEMEI

Ir cilvēki, kuru dzīve kā bāka izgaismo ceļu citiem. Līdz šim secinājumam es nonācu pilnīgi negaidīti.

Biju reiz Priekuļu astoņgadīgajā skolā. Septembra diena bija silta, un skolēni izskrēja ārā, gatavoties kaut kādam sporta pasākumam. Piegāju pie kādas bērnu grupiņas un ieklausījos sarunā. Puikas pārsprieda ļoti svarīgu lietu, proti, par ko kļūt. Kāds izstādījis pušelis, krūtīs izgāzīs, centās pārliecināt pārējos, ka no viņa dienās iznāks lidotājs vai pat kosmonauts. Apkārtējie tam nekādi nepiekrita.

— Kur nu tev par kosmonautu būt, diez vai tevi lidotājos nems, — noteica kāds no oponentiem.

— Bet es tomēr tikšu, — stūrgalvīgi apgalvoja nākamais Čkalovs vai Gagarins. — Man to vecmāte teica.

— Nu, ja jau pati vecmāte, — es atbalstīju pušēnu, — tad tik tiešām tu būsi lidotājs.

Saruna kļuva vēl dzīvāka. Viens gribēja kļūt par Capajevu un auļot zirgam mugurā, cits vēlējās būt makšķernieks un augām dienām ar makšķeri rokās sēdēt upes krastā, trešais... Trešais pagriezās pret mani un teica:

— Bet es gribu būt par tēvocī Konstantīnu.

— Par ko, par ko? — brīnījās.

— Par tēvocī Konstantīnu, par ko gan citu! Viņš nesen pie mums skolā stāstīja par sevi.

Tā pilnīgi nejausi iepazīnos ar šo zēnu, otrās klases skolēnu, un «tēvocī Konstantīnu», kurš izrādījās slavenais kolhoza «Sarkanā ausma» mehanizators Konstantīns Aizupietis-Pauniņš — četrus augstus Dzimtenes apbalvojumu kavaleris, kuru pazīst viss mūsu rajons.

Kā lai sāk stāstu par dzimtās zemes uzticamo dēlu? Vārbūt sākt ar to, kā viņš, septiņgadīgs pušelis, bez tēva palicis (tēvs agri nomira, bet mātei viņi bija četri bērni), stāvēja lietu rudenīgās ganībās un sala, un asaras ritēja aiz zēluma pašam pret sevi, bet — ganāmpulku viņš tomēr sargāja? Vai arī ar bērnu dienu sapni (kurš nu ir piepildījies) kļūt par kombainieri vai šoferi? Vai ar to, kā satraukts un pārsteigts, bet bezgala laimīgs viņš stāvēja lielās zāles vidū ļaužu lokā un saņēma savu trešo ordeni — Leņina ordeni?

Vienalga, ar ko lai sāktu šo stāstu, tas būs vēstījums par cilvēku, kurš sevi ir ziedojis zemei,

visus šos gadus to aprūpēdams, un dara to arī šodien.

Konstantīns piedzima grūtajos pēckara gados un uzauga draudzīgā zemnieku ģimenē, kur abpusēja palīdzība un mīlestība, mātes un bērnu saskaņa bija dzīves galvenais mērs. Auga viņš, paaugās arī māsa Veronika un Genovefa, brālis Francis. Un visi četri Pauniņu bērni mantoja no mātes mīlestību uz zemi, uz dzimtajiem laukiem. Tā viņi visi četri arī strādā kolhozā «Sarkanā ausma», kļuvuši par traktoristiem, laukkopjiem un lopkopjiem.

Nu, bet veiksmē skalāk ir pieklauvējusi pie mehanizatora Konstantīna durvīm. Kādēļ? Viņš savas kautrības dēļ par to nav domājis — vienkārši strādāja un strādāja. Ko, darija? Visu, ko vien kolhozā lika. Teiks ar ekskavatoru tranšejas rakt, viņš raks. Vajadzēs kūtsmēslus izvest, vedīs. Steigsies palīgā gan lopbarību atvest, gan tikt galā ar sienu.

Kad apprecējās un pēc tam piedzima meitiņa, klāt nāca mājas rūpes, un tomēr — kolhoza darbs vienmēr pirmajā, galvenajā vietā. Un laudis to ir pamānījuši un novērtējuši. Kolhoza Goda plāksnē viņa ģimete — pirmā. Arī par delegātu uz Latvijas Komunistiskās partijas

XXIV kongresu rajona komunisti viņu izvirzīja kā vienu no pirmajiem. Bet vēl līdz tam, Oktobra revolūcijas vadoņa simtajā dzimšanas dienā, viņš saņēma savu pirmo Dzimtenes apbalvojumu — medaļu «Par pašizliedzīgu darbu. Atzīmējot Vladimira Iljiča Leņina 100. dzimšanas dienu». Bet pēc tam, apkopojot piecades veikumu, cilvēki atkal augstu

novērtēja traktorista Aizupieša-Pauniņa ieguldījumu. Viņa darbs tika novērtēts ar augstiem apbalvojumiem — ordeni «Goda Zīme», Oktobra revolūcijas un Leņina ordeņiem. Bet viņš pats vienmēr izceļ citu veikumu, ne savu. Priecājas, kad darbi labi sokas kolhoza mehanizatoriem, šoferiem, kombainieriem.

Arī tajā dienā, kad es ieradus Priekuļos, Konstantīns Aizupietis-Pauniņš strādāja pie kūtsmēslu iekrašanas. Mehanizatori tik tikko jaudāja pagūt izvest tos uz lauka.

— Vakar, — apstādīnājis traktoru un norausis sviedrus, teica darba pirmrindnieks, — mēs izvedām 640 tonnas organiskā mēslojuma, bet šodien grībam uzstādīt rekordu: uz laukiem izvedsim ne mazāk par 700 tonnām mēslojuma. Sogad mēs ievācām pa 27,2 centneriem graudu no hektāra. Jāpanāk, lai arī nākamā gada raža nebūtu zemāka. Jo maize — tas ir zelts, tā ir politika un miers — galu galā! Ne par velti teikts: maize ēdājam pakal nelet.

Šī saruna notika Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 69. gadadienas priekšvakarā. Svētki ir priecīgi, ja darbi sokas raiti, ja labība apcirķņos. Un, lai tas tā būtu, par to savā saimniecībā gādā Konstantīns Aizupietis-Pauniņš un viņa biedri.

Z. BURIJS
J. SILICKA foto

TĀ paliks tagad tikai par vēsturisku detaļu — vecā ēka rajona centrā Pionieru laukumā, kurā nesen izvietojās mūsu grāmatu veikals. Pienāca laiks, un dažu stundu laikā Preiļu centrālās laukums atbrīvojās no savu laiku nodzīvojušās celtnes, tas kļuva jūtami skaistāks, kad pārklājās ar asfalta kārtu. Un nu no visām pusēm ir skatāma pelēkā divstāvu savrupmāja, kuru mēs ar lepnumu un pamatotām tiesībām saucam par rajona centrālo Grāmatu namu «Latgale».

Kamēr tika veikti šīs ēkas apdares darbi, mana nepacietība auga augumā, un īsi pirms nama svinīgas atklāšanas griezos pie centrālās grāmatnīcas direktores Bronislavas Ludzenikas, lai visu sīki jo sīki uzzinātu.

Sis, protams, vairs nav iepriekšējais mazais veikaliņš, bet tiešām īsts Grāmatu nams. Tajā ir 130 kvadrātmetru liela tirdzniecības un 60 kvadrātmetru liela izstāžu zālē, noliktavu telpas, brīnišķīgs administratīvo kabinetu bloks ar apkalpojošā personāla atpūtas istabu. Koša un gaumīga apdare: izmantots poligrāns — jauns apdares materiāls pelēkā un sarkanīgā krāsā, kopējā interjerā dabiski iekļaujas spoguļi, gaismas kermeņi un gleznojumi. Jā, gleznojumi ir oriģināli un mākslinieciski, jo ne par velti tos veica PSRS Mākslinieku savienības biedri Dace un Visvaldis Kokini, kuri savā laikā beidza Latvijas PSR Mākslas akadēmiju un patlaban ir kombināta «Māksla» darbinieki.

Likumsakarīgi šeit ir minēt arī citus vārdus. Proti, gaidniekus Vincentu Noviku, Vilni Lubartu, Vilni Valdmani un Zigurdu Opeltu, kuri Preiļu grāmatu namam izgatavoja durvju blokus, plauktiņus un citu iekārtu. Bet cik uztraukumu nepārdzīvoja sakarā ar šo celtniecību rajona arhitekts Viktors Nikolajevs, grāmatnīcas

pārdevējas Vaida Vucāne, Marija Sestakovska un veikala direktore Bronislava Ludzenika, Preiļu starpkolhozu celtniecības organizācijas celtnieki kopā ar savu vadītāju Nikolaju Dorofjenko, Preiļu specializētās pārvietojamās mehanizētās kolonnas un Enerģoceltniecības Daugavpils pārvietojamās mehanizētās kolonnas strādnieki? Vārdus sakot, visi,

ra sociālistiskās revolūcijas 69. gadadienas priekšvakarā.

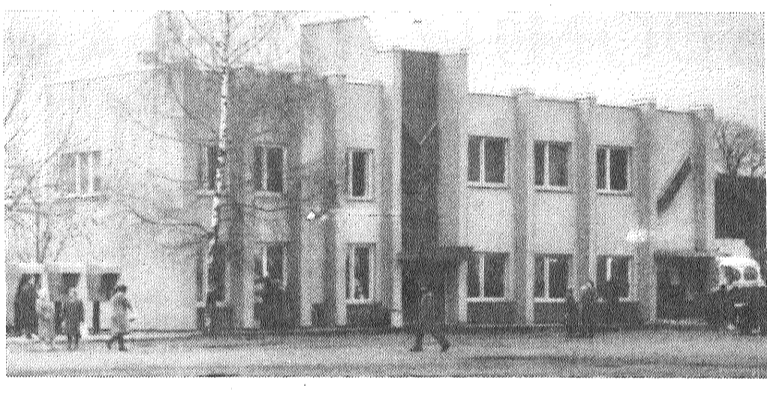
Ar tautas rokām un tautai tiek radītas valsts bagātības. Preiļos, piemēram, tikai šogad ir nodota jauna bibliotēka, brīnišķīga viesnīcas piebūve, veikals siera rūpniecības mikrorajonā, 175 labiekārtoti, mūsdienīgi dzīvokļi. Un, lūk, tagad pirmais Grāmatu nams mūsu republikā. Labu un vaja-

mus, ziedus un dāvanas. Ar rajona izpildkomitejas Goda rakstiem apbalvoja Grāmatu tirdzniecības pārvaldes galveno inženieri Tamāru Koršunovu, Grāmatu nama darbiniekus Evaldu Kozeru un Vaidu Vucāni.

...Un, lūk, pārgriezta lentīte pie ieejas Grāmatu namā, un ļaužu straume piepildīja plašo tirdzniecības zāli, kur, tāpat kā

Reportāža

Velte grāmatu draugiem

kas tā vai citādi bija saistīti ar Grāmatu nama tapšanu mūsu pilsētā, kura līdz ar to kļuva krāšņāka.

Partijas rajona komitejas pirmais sekretārs Viktors Solovjovs, Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas priekšsēdētāja pirmais vietnieks Jānis Bluka, Preiļu rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētājs Jānis Blaževičs, Grāmatu tirdzniecības pārvaldes priekšnieks Viktors Sins un citi runātāji atklāšanas mītiņā uzsvēra, ka jaunais Grāmatu nams, pirmkārt, pats par sevi ir brīnišķīga dāvana grāmatu draugiem. Otrkārt, un tas ir simboliski, tas durvis ver Lielās Oktob-

dzīgu darbu izdarījuši Latvijas Komunālās projektēšanas institūta projektētāji, celtnieki, dizaineri, rajona izpildkomiteja un partijas komiteja, un daudzi republikas orgāni. Ne par velti mītiņā viņiem skanēja pateicības vārdi.

Ar lepnumu tika minēti šīs celtniecības veicēju vārdi. Preiļu SCO mūrnieks Vasilijš Petrovs un krāsotājs Aleksandrs Zamišļajevs, gāzes un elektrometinātājs Roberts Pipars, Preiļu specializētās PMK brigadieris Militejs Vankovs, Enerģoceltniecības Daugavpils PMK Aglonas iecirkņa elektromontieris Česlavs Ansvēriņš un viņa kolēģis brigadieris Jānis Ziemeļis, kā arī daudzi jo daudzi citi viņa strādājuši godam. Par to viņiem teica sirsniņu paldies, pasniedza apbalvoju-

svētku sākumā, arī skanēja tautas dziesma Riebiņu folkloras ansambļa sniegtā, kur tika pasniegta sālsmaize, kur atskanēja viesmīlīgais «Laipni lūdzam!», kur uz sarunu ar lasītājiem jau gaidīja rakstnieks Francis Justs.

Jaunā Grāmatu nama «Latgale» kolektīvs pirmajiem pircējiem piedāvāja plašu sabiedriski politiskās un daļi literatūras klāstu. Atklāšanas dienā to apmeklēja daudzi jo daudzi preiļieši un mūsu pilsētas viesi. Un visi bija gandarīti.

Grāmata ienāca savā jaunajā un skaistajā Pili. Lai laimīgs ir tās ceļš uz ļaužu prātiem un sirdīm!

B. ZERNOVS
J. ZANDES foto

Jaunajā Grāmatu namā ieradušies pirmie pircēji. Šeit ir plašs grāmatu klāsts un laipna apkalpošana.

Grāmatu nama atklāšanas mītiņa laikā. Pie mikroфона partijas rajona komitejas pirmais sekretārs V. SOLOVJOVS.

Ar domu par rītdienu

Aglonas padomju saimniecības piļu fermas kolektīvs, kuru vada Latvijas PSR Augstākās Padomes deputāte Sociālistiskā Darba Vārone Monika Rivare, savās sociālistiskajās saistībās 1986. gadam apņēmas pārdot vaiņij 1100 tonnu putnu gaļas. Jau 1. novembrī tika fiksēts skaistais 1107 tonnas. Taču tā nav galējā robeža — putnkopji sola šogad pārdot vaiņij vēl apmēram 70 tonnu virsplaņa produkcijas.

Sovhoza piļu fermas kolektīvs sastāv no vairākām putnkopju brigādēm, kuras strādā dažādās vietās. Saimniecības iekšējā un rajona sociālistiskajā sacensībā šī gada deviņos mēnešos labākos panākumus guva Laukezera novietne strādājošie — Vera Zaharenko, Monika Jaudzema, Bronislava Bernāne, Irina Kalinkeviča, Lidiņa Koršukova, kolektīvu vada vecākais piļkopis operators komjaunietis Viktors Bartušs. Sai brigādei, kā arī saimniecības kompleksajai tehnoloģiskajai vienībai (vadītājs Ivans Zukovs), kura rajona sociālistiskajā sacensībā par labu darbu lopbarības sagatavošanā izcīnīja otro vietu, Oktobra svētku priekšvakarā tika pasniegti Latvijas KP rajona komitejas, rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas un agrorūpnieciskā kompleksa darbinieku arodbiedrības rajona komitejas apbalvojumi.

Saimniecībā pabeigti rudens darbi, pilnā sparā sācies tehnikas remonts. Tiesa, klusuma vēl nav organiskā mēslojuma krātuves — viri strādā, lai celtu druvu auglību.

Izmaiņīties darba raksturs putnkopjiem — izbrīvētās novietnes tagad tīra, dezinficē, tiek sakārtoti visi mehānismi. Īsi sakot, piļu ferma gatavojas jaunajam ražošanas ciklam.

Ļoti atbildīgs uzdevums ir inkubatora profilaktiskais remonts un tā sakārtošana. Sis darbs uzticēts komunistam Robertam Spalvam. Cakli palīgos viņam iet inkubatora operatoros Feodosija Tarvite un Lena Valaine. So biedru un arī pārējo putnkopju vēlēšanās — lai ātrāk tiktu pabeigta inkubatora piebūves celtniecība. Papildus telpas vajadzīgas, lai varētu uzstādīt jaunās iekārtas, kuras jau ir sagādātas. Saimniecības putnkopji nemitīgi domā, kā strādāt ražīgāk, kā dot lielāku ieguldījumu Pārtikas programmas izpildīšanā.

P. VAIVODS.

Aglonas padomju saimniecības partijas pirmorganizācijas sekretārs, preses grupas vadītājs

APRĪT 80 GADU, KOPS NOTIKA 1905. — 1907. GADA REVOLŪCIJA, KURU V. I. LEŅINS VERTĒJA KĀ LIELĀS OKTOBRA SOCIĀLISTISKĀS REVOLŪCIJAS ĢENERĀLMEGINAJUMU

„POTJOMKINS“ VĒSTURĒ UN MĀKSLĀ

Poēma

Nozīmīgas parādības sabiedrības dzīvē, spilgti notikumi pēc kāda laika iemiesojas mākslas darbos. Tūlīt, pēc gadiem vai pat gadsimtiem. Tad vēsture un māksla kļūst par vienu veselumu — par tautas piemiņu, par ideju un mācību.

Par sacelšanos uz bruņukuģa «Potjomkins» pirmo mākslas darbu radīja paši šīs sacelšanās dalībnieki. Kā zināms, daļai no viņiem izdevās emigrēt uz ārē-

mēm. Un te, tālu no dzimtenes, revolucionārie matroži atcerējās dziļā tragisma pilnās dienas un naktis un sāka savas domas un atziņas izsacīt dzejas vārsnās. Tā radās poēma «Potjomkinieši». Konkrēts autors vai autori nav norādīti. Tas ir kolektīvs darbs. Šī poēma plašam lasītāju lokam nav pazīstama, taču tā devusi daudz faktu materiāla, ļāvusi precīzāk atainot 1905. gada atmosfēru un cilvēku noskaņojumu šajos vēstures griežos ne vienam vien vēsturniekam, arī māksliniekiem, kuri par potjomkiniešiem rakstīja vēlāk.

Balets

Leņingradas S. Kirova Akadēmiskā teātra kolektīvs iestudējis baletu «Bruņukuģis «Potjomkins»». Mūziku tam uzrakstījis komponists A. Caikovskis (1985. gadā), libretu un uzvedumu radīja baletmeistars O. Vinogradovs. Revolūcijas tēma ar baleta mākslas līdzekļiem līdz šim maz risināta, tālab šī izrāde ir sava veida eksperiments. Uz skatuves vērojama divu pretspēku cīņa. Vienā pusē ir revolucionārie matroži, otrā — «baltie» virsnieki, kas simbolizē carisma varu. Uz-

veduma varoņi ir 32 matroži, kas visu izrādes laiku (balets rit bez starpbrīžiem pusotru stundu) atrodas uz skatuves un pamazām it kā pāraug — no stihiska dumpinieku pūļa par organizētu kolektīvu. Izrādes kulminācija ir brīdis, kad revolucionārais bruņukuģis izraujas no blokādes. Jaunā baleta pirmizrāde notika PSKP XXVII kongresa priekšvakarā, 1986. gada 20. februārī. Tā izskanēja kā aicinājums un atgādinājums šodienas paaudzei — neaizmirst senos, pirms vairāk nekā astoņdesmit gadiem risinājušos notikumus un svēti glabāt revolucionāro cīnītāju piemiņu.

Filma

«Bruņukuģis «Potjomkins»» pamatoti tiek dēvēta par šī gadsimta filmu. Tā savā laikā radīja bumbas sprādzienam līdzīgu efektu visā pasaulē, šo lenti jo- prām skatāmies ar lielu interesi un patiesu pārdzīvojumu.

Vispasaules izstādes starptautiskajā kinofestivālā Briselē 1958. gadā šī filma atzīta par vienu no divpadsmit visu laiku labākajām filmām pasaules kinomākslā.

Sogad aprit 60 gadi, kopš nemirstīgais kinodarbs pirmo reizi demonstrēts Rīgā.

Kā jau zinām, slavenās lentes autors ir izcilais padomju kinorežisors, scenārists un mākslas teorētiķis Sergejs Eizenšteins. Viņš dzimis Rīgā 1898. gada 21. janvārī, 1915. gadā beidzis Rīgas reālskolu. S. Eizenšteina kinorežisora debija notika 1925. gadā, kad viņš uzņēma vēsturisku revolucionāru filmu «Streiks». Sajā

lentē pirmoreiz kino vēsturē revolucionārās tautas masas parādītas kā vēstures virzītājspēks. (Atcerēsimies K. Marksa domu, ka revolūcijas ir vēstures lokomotīves.)

«Streikā» risināt saktie idejiskie un estētiskie jautājumi, te pielietotie principi tālāk tiek padziļināti mākslas filmā «Bruņukuģis «Potjomkins»». Šī lentē tika uzņemta, atzīmējot 1905. gada revolūcijas divdesmito gadadienu.

S. Eizenšteina mākslinieka biogrāfijā izcilu vietu ieņem filma «Oktobris» (līdzautors bija režisors G. Aleksandrovs). Te pirmoreiz vēsturē mākslas darbā radīts V. I. Leņina tēls.

Gandrīz visu S. Eizenšteina filmu operators bija liepājnieks Eduards Tisē. Ļoti talantīgs un drosmīgs cilvēks. Piemēram, 1914. gadā, kad keizarkās Vācijas karakuģi uzbruka Liepājai, E. Tisē bezbailīgi filmēja karadarbību. Vēlāk viņam iznāca pabūt arī Daugavpilī, filmēt te padomju varas pirmos soļus.

... un pieminēkli, pieminēkli

Odesā iznācis pabūt vairākkārt, un ik reizi pa pilsētu eju kā pa vēstures muzeju. Vistiesākajā nozīmē. Pieminēkli, monumenti, obeliski, memoriālās plāksnes. Granīta un marmorā iemūžināta piemiņa par vēsturiskajiem notikumiem un ievērojamiem cilvēkiem, dažādu PSRS tautu un ārvalstu pilsoņiem.

Pilsētas centrā allaž uzmanību piesaista bronza lietu figūru jo dinamiskā grupa uz augsta granīta pjedestāla. Akmeņi iekalts uzraksts «Potjomkiniešiem — pēcteči» un V. I. Leņina vārds: «Bruņukuģis «Potjomkins» palika neuzvarēta revolūcijas teritorija». Monumentu atklāja 1965. gada 27. jūnijā, potjomkiniešu sacelšanās 60. gadadienā. Tas izgatavots Leņingradas mākslas darbu atliešanas rūpnīcā pēc skulptora V. Bogdanova un arhitektu M. Volkova un J. Lapina projekta.

Ieskatieties labi uzmanīgi pieminēkla fotoattēlā! Kas atsaust atmiņā? Pareizi, rīdzinieka S. Eizenšteina mākslas filma «Bruņukuģis «Potjomkins»». Tragiskā epizode, kad cara virsniekiem izdevies (protams, ar viltu)

tuvojošās sacelšanās paredzamos vadoņus atšķirt no matrožu kolektīva, lai, pārklātos ar brezentu, nošautu. Taču matroži izrēķināšanos nepieļauj, ložmetēji klušē, un nāvei nolemtie atsievē brezentu... Lai kopā cīnītos. Līdz galīgai revolūcijas uzvarai.

Lūk, piemērs, kā patiesi ģeniāls mākslas darbs radoši virza un iedvesmo pavisam citas paaudzes māksliniekus. Lai atceramies seno filozofu atziņu, ka cilvēka dzīve ir Isa, bet māksla — mūžīga!

Odesa ir salīdzinoši jauna pilsēta, taču savā attīstībā tā apsteigusi daudzus krievu vecākās māsas. Kāpēc? Jau pagājušajā gadsimtā te bija spēcīgs proletariāts, strādnieku pulciņos tika veidota vide marksisma ideju propagandai un apguvei. Un 1875. gadā te radās Krievijā pirmā strādnieku politiskā organizācija «Dienvidkrievijas strādnieku savienība». Tiesa gan — šo organizāciju ātri sagrāva, taču revolūciju apturēt nebija carisma spēkos.

Melnās jūras matrožu revolucionārās kustības aktīvs dalībnieks un viens no potjomkinie-

šu sacelšanās vadītājiem bija G. Vakulencuks. Cilvēks, kuram bija liela autoritāte uz karakuģa. Un tieši tāpēc uz viņu šāva vispirms — lai sacelšanās zaudētu vienu no vadoņiem. Kā zinām, vēlāk G. Vakulencuka līķi iznesa krastā, viņa bēres izvērtās par Odesas strādnieku un matrožu politisku demonstrāciju.

Tagad tieši iepretim Odesas ostas galvenajiem vārtiem esošajā skvērā uzstādīts 1905. gada revolucionāra krūšutēls, bet visam laukumam dots Vakulencuka vārds.

Sodien Odesa ir lielpilsēta, kurā dzīvo un strādā vairāk nekā miljons cilvēku. Odesa ir kļuvusi par mūsu zemes ievērojamu transporta mezglu, kur krustojas ūdens, dzelzceļa, automobiļu un gaisa maģistrāles. Tā ir industrija, kultūras un tūrisma savdabīgs centrs. Pilsēta ar Ipatnu magnētismu — ja reiz te cemojies, tad gribas atkal un atkal šurp braukt. Kad? Vienalga, jo pilsētās pie jūras vienmēr spīgti vēji. To taču apliecina visa varonpilsētas vēsture. Kurā ieskanas arī viens otrs akords, kas dzirdināts Dzintarjūras krastā.

Stāsts

Filmas «Bruņukuģis «Potjomkins»» iespaidā vācu rakstnieks Lions Feihtvangers uzraksta stāstu. Palasīsim tā sākumu!

«Sajā agrajā stundā, kad cili Berlīnes kinoleātri ir slēgti vai arī demonstrē filmas pusluktās zālēs, te drūzmējas automašīnas, kārtlīnīki un ziņkārīgie. Filma «Bruņukuģis «Potjomkins» ir izrādīta jau trīsdesmit sešas reizes, katru dienu četras reizes, to noskatījušies trīsdesmit seši tūkstoši berlīnieši. Tomēr cilvēki ir tik satraukti, it kā šodien te pirmo reizi viņiem gatavotos rādīt kaut ko tādu, ko gaida visa pasaule».

L. Feihtvangers attēlo, kā filmas notikumus pārdzīvo dažādu sabiedrības slāņu pārstāvji. Un... pat rakstnieks jau nokļuvis ģeniālā mākslas darba varā. Lasot mēs it kā skatāmies filmu...

«Kāpnes. Milzīgas, nebeidzamas, platas kāpnes. Pa tām bezgalīgā gājienā tauta nes savus draudzības apliecinājumus dumpiniekiem. Bet tas neturpinās ilgi, jo uz šīm kāpnēm uznāk viņi, tie otrie. Kazaku vienības rinda kāpj lejup pa trepm ar šaušanai gatavām šautenēm rokās. Lēnām, draudīgi, ne-

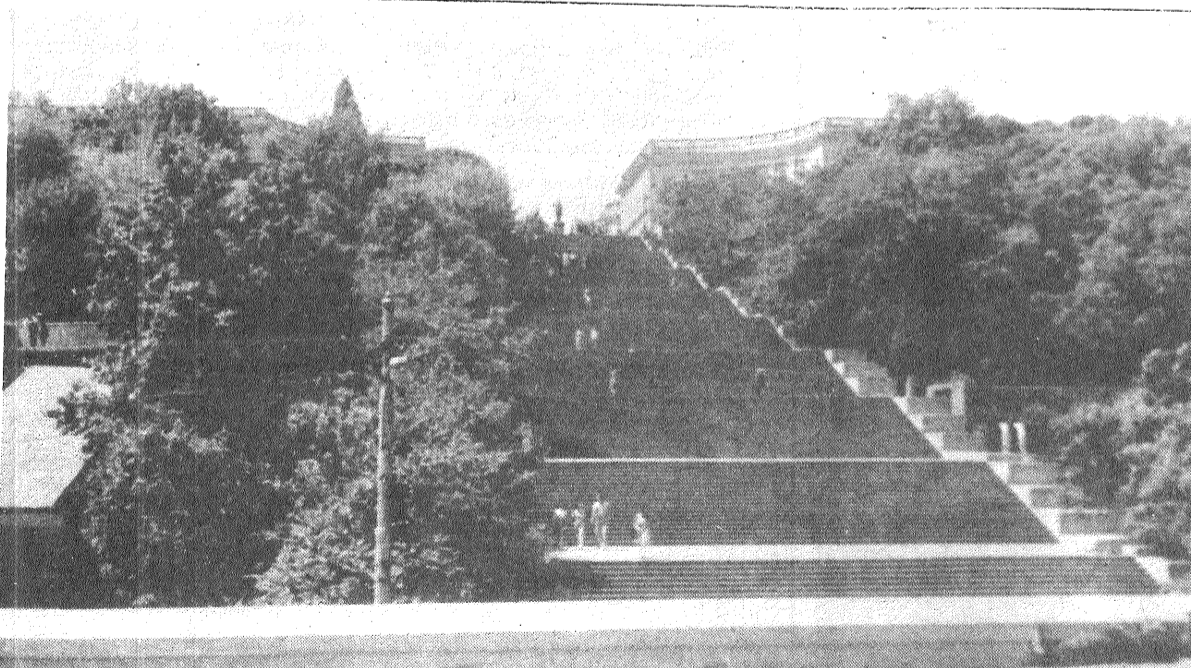
novēršami. Aizņemdamu visu kāpņu platumu. Laudis sāk iet ātrāk, viņi skrien prom, viņi bēg. Daži neredz nekā, nesaprot nekā, tie paliek — gausi un izbrīnījušies. Redzami zaldāji zābakā, kas solo lejup pa kāpnēm. Ļoti lieli, ļoti lēnām virzās. Pakāpiens, vēl viens pakāpiens, un tad šautenju stobru galos parādās viegli dūmi. Tagad laudis pa kāpnēm vairs neskrien — viņi drāžas, cik vien kājas nes un plaušas iztūr. Bet daži ripo lejup — tā vairs nav viņu griba, kas liek viņiem rīpot, tās nav viņu kājas un viņu plaušas, vienīgi smaguma spēks, sastingums. Jo viņi ir miruši. Un aizvien rītmiskāk cilājas kazaku zābaki, un aizvien vairāk ir lejup rīpotāju un kuleņotāju. Kāda sievietē, kas stūmusi bērnu ratiņus, ios vairs nestumj, kas zina, kur viņa palikusi, tikai te viņas vairs nav; bet ratiņi viņi paši turpina savu ceļu — viens pakāpiens un vēl viens, un sestais, un desmitais, līdz beidzot tie apstājas. Un aizņem ļoti lēnām ceļas un tuvojās, arvien tuvojās kazaku zābakus...»

Vēstījuma nobeigumā, aprakstot filmas skatītāju reakciju un pārdzīvojumus, ieausts optimistisks dziņpārs.

«Bezgalīgs prieks pārņēma laudis, kad ielenceju loks ļauj «Potjomkinam» aizbēgt, kad kuģis neskaris iepeld neirālā jostlā.»

Materiālus vāca, rakstīja un fotografēja

K. PRIEDITIS

Potjomkina kapnes (attēlā fikšs skats no jūras pasažieru stacijas estakādes) ir varonpilsētas Odesas vizītkarte. Visistākā un dažādās nozīmēs — vēsturiskā, arhitektoniskā, estētiskā. Daži fakti. Potjomkina trepēm ir 192 pakāpieni, un pašai Odesai šogad apritēja 192 pastāvēšanas gadi. Šo teritoriju krievu karavīri no turkiem atkaroja slavenā A. Suvorova vadībā, un tieši A. Suvorovs pavēlēja te sākt pilsētas celšanu (darbi sākās

1794. gada 2. septembrī. šis datums ir Odesas dzimšanas diena). Visā pasaulē pazīstamās kāpnes būvētas pēc arhitekta F. Boffo projekta. Šī celtniecība nebija viegla, jo nācās daudz rakt un lauzt augsto jūras krastu, tāpēc kāpnes bija gatavas tikai pēc septiņu gadu darba (1841. gadā). Kāpnes iecerētas kā viens no galvenajiem elementiem jaunās pilsētas centrā. Savu tagadējo nosaukumu trepes ieguva pēc 1905. gada re-

volūcijas notikumiem, bet pasaules popularitāti tām radīja šeit uzņemta filma «Bruņukuģis «Potjomkins»». Kāpņu ilgajā mūžā visbaismīgākā bija to 100. gadadiena — tad sākās Lielais Tēvijas karš. Granīta pakāpienos izsistie robi glāba daudz, daudz liktenstāstu... Par to, kā dzīvespriecīgie un ar apskauzamu humoru apveltītie odesieši prata būt akmens cieti un izturīgi, kā pilsēta ieguva varones oreolu.

Vieta, kur runā pagātne

Pirms pāris gadiem lasītājus iepazīstinājām ar kādu entuziasti, bibliotekāri Irēnu Ancāni no Jaunaglonas 58. profesionāli tehniskās vidusskolas, kura, neviena nemudināta, ar dziļu ieinteresētību un notikumu izpratni savākusi daudzus vēsturiskus materiālus par Aglonas novadu, par skolu, par visu Preiļu rajonu. Skolas veco kopmītni saspīestība, toreiz niecīgā istabīnā bija savākts milzums interesantu materiālu, retas fotogrāfijas un citas vēstures notikumus atainojušas lietas. Jau tolaik šeit glabājās uzietās atliuzas no lidmašīnas, par kuras bojā ejas vietu un apstākļiem vēl nebija konkrētu ziņu. Sovasar rajona kara komisariāta tika noformēti dokumenti par varoņu vārdu ierakstīšanu Lielā Tēvijas kara laikā rajona teritorijā bojā gājušo cīnītāju sarakstos...

Oktobra svētku priekšvakarā atkal tikos ar sava novada dedzīgo patrioti. Kas pa šo laiku mainījies? Ar ko papildināties muzeja ekspozīcija?

Stāvam plaša telpa. Cetrās šķērssienu nojauktas, savienojot bijušās istabīnas (skolai tagad jaunas kopmītnes), un senlotais sapnis sāk piepildīties — katrs eksponāts iegūs pienācīgu vietu. Darāmā te vēl daudz. Kādu panorāmu paredzēts izveidot uz sienām, kādi te būs gleznojumi, kā izkārtos vitrīnas, standus, — par to pagaidām iespējams sajūsmīnāties, aplūkojot tikai mākslinieka noformētāja uzziņoto telpas plānu. Pa istam pie lietas viņš ķersies, kad būs paveikti pārējie, no viņa neatkarīgie sagatavošanas darbi.

Telpas pretējā sienā uzmanību piesaista ipatnējas durvis — apšūtas ar gareniski šķeltiem, nemizotiem priekšroku balķēniem. Pārkaļķam sliekšni, un esam — partizānu zemīcā. Priekšu balķu sienas un griesti, pustumsa. Te skolas audzēkņiem var notikt vīrišķības stundas. Var iepazīties ar materiāliem par cīņām pret okupantu jūgu, par partizānu kustību. Izgaismots Čauņa koncentrācijas nometnes makets, vitrīnā — sarūsējuši nāves nesēji — ieroči, šāviņi... Vēl zemīcā būs lāviņa, kvēpenīte, blašķe.

So sadzeltējušo papīra lapu atrada kādas nojaucamas mājas bēniņos. Uzsaukums vācu valodā. Pārtulkots latviski, tas skan šādi: «Vācu kareivji! Hitleris apsola vācu tautai mieru, bet to nedod nemitīgais karš. Pietiekoši Eiropa ir nosēta ar jūsu armijas kareivju liķiem. Nost Hitler! Izbeigsim vēltīgo karu!» Pie jauniem eksponātiem pieskaitāmas arī pārfotografētās novada atbrīvošanas kartes, ko «aizņēmas» no Aglonas vidusskolas, kura savukārt tās dabūja no Maskavas.

Citi muzeja materiāli par skolas vēsturi posmā no 1940. līdz 1950. gadam pašlaik atrodas Rīgā.

Bet tagad iepazīstināsim ar dažiem materiāliem, kas rajona jaunākajai paaudzei, iespējams, vispār būs atklājums, bet vecākajai — atsauks atmiņā pirms gadiem pārdesmit dzirdēto vai arī sešdesmitajos gados mūsu pašu laikrakstā lasīto.

«TUVĀK GAISMAI!»

Tāds nosaukums bija dots Preiļu komunistu organizētajam klubam 1919. gadā — pirmajā padomju varas gadā Latvijā. Preiļos, Raiņa bulvāra galā, pa klie-

gelu vārtiem ieejot parkā, pa kreisi redzama kapliča. Vēriģi, ielūkojoties, augšā var samānīt dažu burtu kontūras, — tās ir uzraksta «Tuvāk gaismai!» paliekas. Buržuāziskās Latvijas valdīšanas sākumā kapličas fasāde tika pārkrāsota, lai dzēstu komunistu kluba pēdas. Tajā katoļu baznīca ar steigu iekārtoja altāri un prei kaplicai uz postamenta uzstādīja krustu, kaut gan pat barona laikos uz tā bija uzstādīta neliela skulptūra.

Kluba ierīkošana uz veco baronu kapenēm reizē bija gan spīts vecajai varai, gan pacilātā revolucionārā noskaņojuma izpausme, bet visvairāk gan laikam piemērotu telpu trūkums. Klubā izvietota klavieres un mēbeles, sienas izdaiļoja ar revolucionāriem lozungiem. Tomēr kluba iekārtošana nebija pašmērķis — šķiru cīņa bija pašā asumā, uzmācās kontrrevolūcija. Vajadzēja palīdzēt stiprināt Sarkano Armiju, rekvizēt lopus un graudus armijas un strādnieku uzturam. Un klubam bija jāpalīdz boļševiku idejas nest plašās masās.

Uz lasāmgaldiem — no Rīgas piegādātā politiskā literatūra, cara laiku nelegālie komunistu izdevumi. Klubs ir bijis viens no interesantākajiem visā Latgalē, tā pašdarbībā bijusi iespēja piedalīties visiem darbalaudim. Izveidojies koris, kas varējis droši skandēt «Internacionāli», «Varšavjanku» un citas līdz tam tikai pagriņē dziedātas dziesmas. Iestudētas revolucionāro ideju caurstrāvotas ludiņas.

Sis atmiņas savā laikā pastāstījis viens no kluba aktivistiem un tautas milicijas nodaļas vadītājiem darbiniekiem 1919. gadā Preiļos — Marks Varlamovs.

Starp citu, atmiņu stāstītāji jau sen tika ierosinājuši, lai pie šī kluba ēkas, kā arī pie revolucionārās komitejas ēkas (pašlaik — pilsētas izpildkomitejas atrašanās vieta) tiktu uzliktas piemiņas plāksnes. Iet laiks, un aiziet viņi. Liecinieki. Kā mūsu tagadējā jaunā paaudze savā dzimtajā pilsētā pratis atrast revolucionāro notikumu pēdas, sajūst laikmetu mainas elpu? Vai tas nav mūsu pienākums nākotnes priekšā to, ko iekaroja mūsu vectēvi, aizvadīt līdz mūsu mazbērniem?

...Sis ir N. Meimes, komjaunatnes Daugavpils apriņķa komi-

tejas bijušā sekretāra, Aglonas HES, kas nosaukta Leņina komjaunatnes 30. gadadienas vārdā, celtniecības vadītāja stāstījums.

1948. gada septembris. No vilciena Aglonas stacijā izkāpj 500 komjauniešu. Mirdz pāri pleciem pārmetās lāpstas, šūpojas kareivju mugursomas, visu kājām veikto 12 kilometrus garo ceļu līdz būvlaukumam nezūd jautrība un trauksmais gars. Daugavpils apriņķa komjaunieši steidzas ātrāk nokļūt darba vietā. Apmēšanās ir svēta — visdrīzākajā laikā, vienā mēnesī, uzbūvēt HESu, lai Aglonu atbrīvotu no tumsas lāsta, lai ar skaudīgu skatienu nebūtu jāraugās uz klosteri, kur ticīgajiem vietējs ģenerators piegādā gaismu viņu mītnēs.

Zeme pārmirkusi, apgērbs tāpat. Agra ceļšanās. Mehanizācija? Tikai lāpstas, ja neskaita vecu frontes «vilīti», kuru izmantoja gan kā vilcējspēku, gan produktu pievešanai. Vērojot no augšas, tas viss izskatās kā skudru pūznis, taču ik grupiņai savs uzdevums. Vispirms rok kanālu, pa kuru ezera ūdeņiem jānonāk līdz turbīnai. Pēc tam sākas dambja būve. Ar rokām dzen pāļus cietajā zemē, ķerrās pārvaidā mālus, pārnēsā tos ar nestuvēm. Paši sagatavo kokmateriālus.

Vēlu vakaros tomēr visi sapulcējas, lai uzzinātu, kura no brigādēm todien paveikusi vairāk. Visbiežāk ceļojošais karogs nokļūst pie Aglonas un Bīķernieku pagastu komjauniešiem. Nevien nesūrojās par grūtībām, bet salmu guļammais naktsmītnēs — dzirnavās vai viensētās — šķiet kā vismīkstākie pēji.

Salika slūžu kameras, uzcēla stacijas ēku. Un, lūk, pienāca 28. oktobris, ledarbināja turbīnu, pēc tam paltelināja slodzi. Simtiem acu pāru vēroja, kā iedegās elektriskās lāmpas, un to atspīdums ezerā kļuva par visskaistāko svētku ilumināciju...

Desmit labākos komjauniešus ar lidmašīnu nogādāja uz VLKJS CK svinīgo plēnumu, kas bija vēltīts komjaunatnes gadadienai. Priekšsēdētājs pārtrauca sēdi, lai paziņotu par darba varoņu lerašanos, bet klātesošie viņus sveica, kājās stāvot, ar aplausiem...

Hidroelektrostacija tika uzcelta 34 dienās un palīdzēja atrisināt daudzus jautājumus peckara atjaunošanas darbos. Tā deva strāvu līdz 1967. gadam, kad tās jaudas vairs nepietika un tika uzbūvēta lielāka spēkstacija...

Un vēl viens muzeja materiāls. Šis unikālais fotouzņēmums pie mums atnācis no 1940. gada. Aglonieši soļo pirmajā Oktobra svētku demonstrācijā. Priekšgalā — muzikas skolotājs Freimanis, negēlīgi nonāvēts vācu okupācijas gados...

Ar muzeja materiāliem iepazīstināja

L. RANCĒNE

10. novembrī — Padomju milicijas diena

Jau sesto gadu rajona izpildkomitejas iekšlietu daļā strādā vecākais milicijas leitnants Nikolajs Bonkarevs. Patlaban viņš veic nepilngadīgo lietu inspekcijas iecirkņa inspektora pienākumus.

Nikolajam Bonkarevam nākas labot tās kļūdas, kuras bērnu audzināšanā pielāvusi ģimene, skola un arī mēs — sabiedrība. Prof. laktiskais un audzināšanas darbs — tās inspektoram ir pārrunas ar pusaudžiem un viņu vecākiem, daudzi citi pasākumi. N. Bonkarevs strādā, nerēķinoties ar laiku. Un pusaudžu vidū viņš jau iemantojis zināmu autoritāti.

Tieso darbu N. Bonkarevs sekmīgi apvieno ar zināšanu papildināšanu augstākajā mācību iestādē. Kā daudzi iekšlietu daļas darbinieki, arī viņš ir aktīvs sportists, piedalās zonālajās un republikāniskajās sacensībās dienesta daudzcinā.

J. ZANDES foto

«EZERZEME»

7. novembrī — «Valentīns un Valentīna», «Mosfilm», sāk. plkst. 14. 16. 18 un 20. 8. novembrī — «Akmeņainais ceļš», Rīgas st. sāk. plkst. 14. 16. 18 un 20. 9. oktobrī — «Dubultsiazds», 1. un 2. sērija, Rīgas st. sāk. plkst. 16.30 un 19. 10. novembrī filmas sāk. plkst. 17.30 un 20. 11. un 12. novembrī — «Svētdienas tēti», «Lenfilm», sāk. plkst.

17. 19 un 21. 13. un 14. novembrī — «Klausot sirdsbalsij», A. Dovženko st. sāk. plkst. 17. 19 un 21.

«ATPŪTA»

7. novembrī — «Laiks mīlēt», 1. un 2. sērija, Dienvidslāvija, sāk. plkst. 16.30 un 19. 8. novembrī — «Sarakstā neparedzēts vilciens», Odessa st. sāk. plkst. 14. 16. 18 un 20. 9. novembrī filmas sāk. plkst. 16. 18 un 20. 10. novembrī — «Valentīns un Valentīna», «Mosfilm», sāk. plkst. 17. 19 un 21. 11. novembrī — «Akmeņainais ceļš», Rīgas st. sāk. plkst. 17. 19 un 21. 12. un 13. novembrī — «Dubultsiazds», 1. un 2. sērija, Rīgas st. sāk. plkst. 17.30 un 20. 14. novembrī — «Svētdienas tēti», «Lenfilm», sāk. plkst. 17. 19 un 21.

VIETĒJO RADIORAIĀDIJUMU PROGRAMMA

13. novembrī plkst. 12.40

- ◆ Rajona darba ritmi. Rit XII piecgades pirmais gads.
- ◆ Tautas kontrole — darbībā.
- ◆ Ar rūpēm par nākamo ražu. Vārds speciālistam.
- ◆ No tiesas zāles. Par cīņas pastiprināšanu pret bezstrādes tenākumiem.

Laikraksta nākamais numurs iznāks 13. novembrī.

Redaktora v. P. PIZELIS

Apsveikumi

Esī karavīrs, sirds...
Ja visgrūtākais ir nēmt par savām
Svešu cilvēku priekus un bēdas,
Esī godīga saņemt šo pašu —
Visgrūtāko.

(O. Vācietis)

Padomju saimniecības «Rušona» administrācija un sabiedriskās organizācijas sirsnīgi sveic saimniecības kolektīvu Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 69. gadadienā un novēl radošus panākumus darbā un laimi personīgajā dzīvē.

Katram mūžam savi ceļi.
Visiem ceļiem savi mūži.
Kas es biju? Kas es esmu?
Un vēl vairāk — kas es būšu?
(L. Briēdis)

Sveicam Oktobra svētkos sakaru mezgla darbiniekus!
Sakaru mezgla administrācija un arodkomiteja

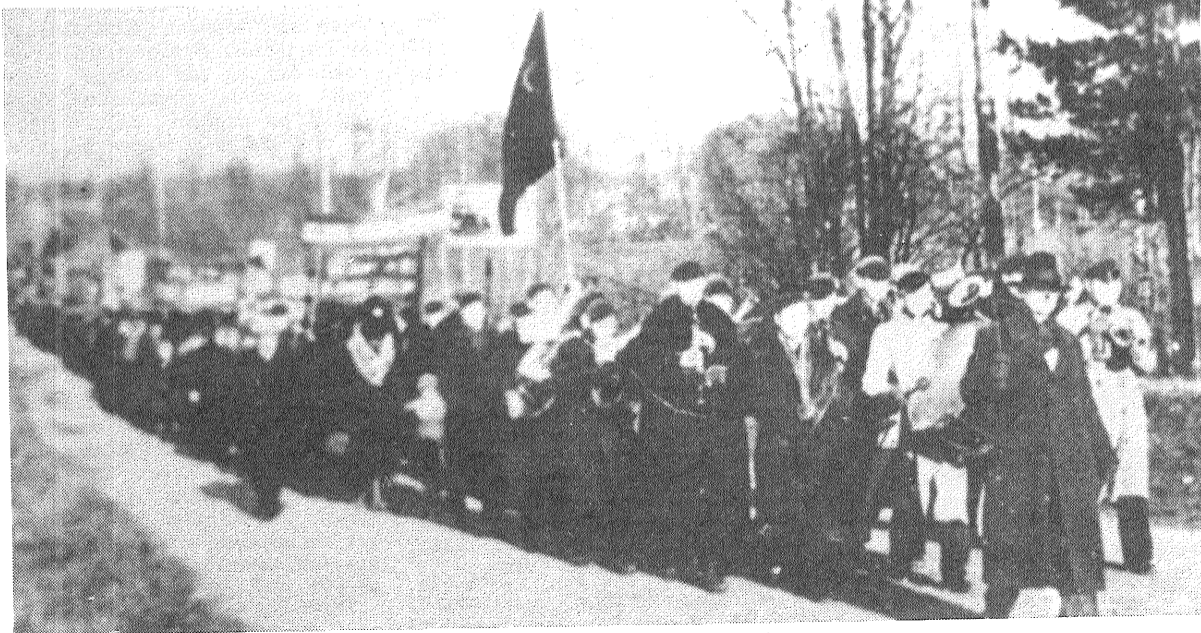
Oktobris, drosmīgais arājs,
Līdz pamaliem tirumu grieza,
Pacēla velēnas saule,
Lai elpot var dusošie slāņi.
(A. Veļjāns)

Sveicam kolhoza darbaļaudis Oktobra svētkos!

Dzeržinska kolhoza valde un arodkomiteja

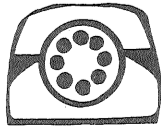
Administrācija un arodbiedrības komiteja sveic kooperatīvā universālveikala kolektīvu Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 69. gadadienā!

STEIDZAMI pārdod dzīvojamās mājas un saimniecības ēkas «ezers». Zvanīt vakaros pa telefonu Jēkabpils rajona kolhozā «Zilā» fonu 42148.

Laikraksts «Leņina Karogs» iznāk otrdienās, ceturtdienās, sestdienās latviešu un krievu val.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке, г. Прейли, Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. М. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.

TĀLRUNI: redaktoram — 22059, redaktora vietniecei izdevumam krievu valodā un atbildīgajam sekretāram — 22154, redaktora vietniekam, lauksaimniecības un partijas dzīves nodaļai — 21996, rūpniecības un celtniecības nodaļai — 21759, vēstju, sabiedrisko organizāciju un skolu dzīves nodaļai — 22203, informācijas nodaļai — 21769, fotokorespondentam — 21985, grāmatvedībai, uzzinām par sludinājumiem — 22305.

Tir. 13404 eks. (latv. val., 9642 eks. krievu val. 3762 eks.).

Laikraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400, Daugavpils, Valkas ielā 1. Indekss 68169. 1. nos. iespiedokšne. Ofsetiespiedums. Pas. 1277